

Nesretni automatizam

Kovačević, Matija

Undergraduate thesis / Završni rad

2023

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:674763>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-03-13**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

ZAVRŠNI RAD

Preddiplomski sveučilišni studiji Grafika
Akademska godina 2022./2023.
Sveučilište u Zagrebu
Akademija likovnih umjetnosti

NESREĆNI

AUTOMATIZAM

Student: Matija Kovačević
Mentor: Robert Šimrak

SAŽETAK GODINE I PROCES RADA

Četvrtu godinu započeli smo u Ilici. Rad tamo, bazirao se na poetičnom slikarstvu s kojim počinjem apstraktno te naknadno tražeći figure, skrivajući ih u sumaglici, sjeni, čudna bića izviru i ne mogu ih ignorirati te ih naglašavam u slici. Nakon selidbe, sami radovi se mijenjaju te tako i moj pristup njima. Gledajući niske zidove na Jadran filmu uzimam mnoštvo B1 papira i izdužujem ih u redovima, vertikalno položenih tvrdih kartoniskih ali glatkih papira u hodniku. Gledajući kako da stvorim što veću površinu za slikanje te da prekrijem cijeli zid naknadno dodajem i horizontalne papire te ih slažem, unaprijed razmišljajući o kompoziciji tlocrta koji bi se njima mogli širiti. Dugogodišnjim bavljenjem akrilom, tuševima te raznim eksperimentacijama što se tiče tehnika, željom za unaprijeđenjem i daljnim istraživanjem uzimam uljane boje. One mi onemogućavaju potpunu relaksaciju što se tiče grešaka i nepoželjih poteza na radu. Upravo zbog toga se prepuštam ruci koja me vodi po papiru, gradeći tlocrt, vjerujući sebi da i bez plana znam što radim. Bio to tlocrt nekog stvarnog mjesta, putevi koji vode do parkića, mjesta stanovanja ili slično, omogućavam si užitek u slobodnom pokretu ruke, kidanja kista te njegovim okretanjem i tufkanjem boje koji me vode do jednog obrisa.

Shvativši da mu nije potrebno apsolutno ništa da ga upotpunjava osim te slobode, te saznanje da se može širiti i dalje, pronalazim zadovoljstvo koje prije nikad nisam pronašla u svom radu.

KONCEPT

Potiskivanjem racionalnih misli te otpuštanje od kontrole nad radom i utjecajem okoline prepuštam ruci da s kistom vodi put po velikoj površini bez brige da neće moći sve ispisati ili obuhvatiti, ostavljajući joj prostora za nadoknadno spajanje te širenje. Samo smanjenje napetosti i osjećaja da rad mora biti nešto slojevito ili promišljeno upravo mijenjam s tom slobodom kretanje ruke po papiru. Sam način klizanja kista po površini ili debeli nanos koji se prostiže u suhi s manjkom boje stavljam u kontrast sa svojim prijašnjim istraživanjima. Korištenje svih materijala, slojeva i mukotrпно izvlačenje te “kopanje” po slojevima koje bi me dovodilo do ludila sada odlučno stupam pred platno stavljanjem naravi i brige sa strane. Mičući nesigurnost i preispitivanje dolazim do jednostavnog ali koliko god bi se moglo reći automatskog ipak ograničenog djela u koji nisam ulazila sa brisanjem pogrešaka, zadovoljstvo nad onim izrečenim, sretno neshvaćenim.

